

13 שנים.

זה נשמע כמו נצח, אבל לפעמים זה מרגיש כמו אתמול.
שנים שבהן את נשארת בדיוק כמו שהיית - יפה, חייכנית, מלאה באור.
והחיים שלנו? הם המשיכו, כל אחד בדרכו.
אבל הלב... הלב לא באמת המשיך. הוא פשוט למד להחזיק בתוכו את מה שאי אפשר לשחרר - את החור הזה, את הצלקת שתמיד תהיה שם.
אני רוצה לשתף רגע שהיה לי עם שרון, איפשהו באמצע התקופה.
היינו בתוך מסע הטיפולים, וכולנו היינו אופטימיים – בטוחים שננצח.
ואז היא אמרה לי פתאום:
"אם אני אנצח, אז נמשיך הלאה. אבל אם לא – אני רוצה שתמשיך אתה. שתקים משפחה. תבטיח לי."
אני ניסיתי לעצור אותה: "את תנצחי וזהו."
אבל היא הסתכלה עליי ואמרה בשקט, כמעט בתקיפות:
"תבטיח לי וזהו. לא מדברים על זה יותר."
הנהנתי. והמשכנו הלאה.
והחיים... החיים קרו.
והיום אני פה, עם משפחה. עמית, ושלושה ילדים והם מכירים אותך, יודעים מי את.
לפעמים הם אומרים לי: "אנחנו, וליבי ודן – כולנו משפחה בעצם, נכון?"
ועם זאת, גם כשהבית מלא, יש מקום קטן שנשאר שמור רק לך.
אף אחד לא נוגע בו. הוא פשוט שם. בשקט.
בכמעט שנתיים האחרונות, המדינה שלנו מתמודדת עם סערה מתמשכת.
אני במילואים. סבב שלישי. כבר קרוב ל-300 ימים.
הגעתי הנה ישר מהשטח ומודה, יש בזה גם גאווה.
גאה לשרת, גאה לתת ומאמין שגם את גאה בי.
שומע אותך אומרת לי בלב: "תן בראש, תהנה. אני שומרת עליך."
ובין רגעים שונים אני לפעמים חושב לעצמי: "מה היית חושבת? מה היית אומרת עכשיו?"

עכשיו, אני רוצה לומר תודה.

לכל מי שהגיע, ביום חם, לקראת הסופש, בתוך החופש הגדול, בחרתם להיות כאן. זה לא מובן מאליו.

והכי חשוב

היום הזה הוא לא יום של דמעות כבדות, אלא של זיכרון. עם חיוך.

כי מי שהכיר את שרון זוכר את החיוך שלה. את הצחוק, את האור בעיניים.

וזה מה שנשאר ואיתו נמשיך.

אוהב ומתגעגע תמיד

מורן